

NORA
IUGA

Lebăda
cu două intrări

roman

Prefață de Alexandru Matei

POLIROM
2017

dacă n-am stins
televizorul dacă n-am închis aragazul uit să
iau cu mine amintirea obiectelor amintirea
caselor vechi le-ar trebui o colonadă nouă
niște uși glisante grija pentru obiecte urîtește
obiectele în subsolul spitalului colentina ochii
animalelor de experiență copii cu gropițe în
obraz și covrigi cu susan din balconul de
vizavi aruncă avioane de hîrtie foi mici aco-
perite cu tabla înmulțirii împăturite în toate
felurile după un scurt exercițiu de imagi-
nație e momentul să-mi bag în gură felia
de măr binecuvîntarea vieții mai sfîntă ca
orice hostie dar pe tine te cheamă
ce ambiguă e expresia asta nu-mi dă pace
tine sînt eu și tu în același timp cheamă e
strigă și numește în același timp cădem în
capcanele limbii și sîntem inteligenți dar nu
puternici trupul o să se supere că-i scot

amintirea și i-o pun pe tarabă cum ne scoate
dumnezeu sufletul și ne omoară cu zile vin
toate pe lume uricioasă e înțelep-
ciunea mania asta de a gândi pe catafalc în
buzunarul de la piept al tatei biletul pe care
scria te iubesc ascuns ca bancnota de euro
sub maldărul de pulovere nemaipurtate în
care se cuibăresc moliile argintii și subțiri
ca niște plăcuțe infime de platină să trans-
formi totul în bijuterii vitrina creierului și
în spatele ei boășele grele ale taurului în piața
matache țigăncile vînd zambile și adela mi-a
spus că i-a venit dragostea i-am proorocit-o
în aprilie la denii ochii băieților și ai fetelor
printre luminări nimeni nu mai urmărește
textul evangheliei mereu recurgi la simboluri
vechi tehnica de ce nu s-a răcit
apa din lighean spuma a dispărut chiar
nimic nu dispare mai repede ca spuma talpa
roz umedă aproape frumoasă mă întind după
prosopul gri totdeauna rozul cu griul pentru
mine sînul sting se atinge de cearceaf un
fior scurt vîrful limbii mișcîndu-se pe lipi-
ciul unui plic mi se face greață de senzua-
litatea mea la ursuline visam o castitate
totală îmi frec pînă la durere pulpele cu
prosopul tegumentul devine mat parcă se
stinge un bec în piele nu știam în
poza de la șase ani cătărată pe stîngia de
jos de la grilajul balconului cum am să arăt
peste 64 de ani balconul ăla nu avea cimentul

crăpat de la cutremur înainte de a crește plopul mi-era frică să mă uit în jos acum e o complicitate între noi o ieșire secretă ca o evadare cîrligele colorate pe sîrmă se dau peste cap cînd bate vîntul aproape vesel mi-a spus sînt un bărbat de modă veche ce pat confortabil am spus mă uit la mîinile mele cu cît trece timpul își pierde materia venele astea ușor îngroșate de un bleu violaceu și crețurile fine o mătase creponată parfumul suav care emană din porii leneși îmi iubesc trupul a fost frumos a rămas frumos ca plantele cărora le vorbești pe strada plantelor e o casă din care se aude în fiecare seară un pian ce-o fi însemnînd asta sînt locuri în care viața se odihnește dar am atîtea lucruri de făcut numai copii nu în sala de nașteri de la spitalul cantacuzino indiferentă mi-era moartea pentru că plecam dincolo de mină cu copilul meu egoist gîndeam gîndesc în toate împrejurările și coarda aia peste care săream mereu întinsă între doi copaci și eu trecînd înaintea lui nino pe poteca susaiului cînd am simțit lupul pe urmele noastre

și roiește

ploaia pe geamuri dar ce fac eu mai departe
îmi cumpăr coli de hîrtie am legături strînse
cu hîrtia sadismul meu se descarcă în zgîri-
eturile pe care i le fac cu penița gesturi
gratuite mai vitale decît hrana zilnică să
scrii pînă mori să te joci cu neantul fără
să-ți pese că nimeni nu o să mai știe de
tine două perechi de sandale o fustă o bluză
de vară cum mă mai bucuram că în mai o
să plec la tutzing și o să-mi etalez geniali-
tatea iar ghemul ăla mi se urcă în gît pierd
contururile odaia ca la cutremur gata a
trecut și dacă pînă în mai la ce
mă gîndeam nu la asta la ceva frumos a da
un automobil m-ar lua de la gară și m-ar
duce la castel și ei ar aplauda ce cara-
ghioase mîini se pîlmuiesc reciproc două
femei disputîndu-și același bărbat pe pero-
nul unui oraș de provincie și nu se mai
termină supă asta călduță pe care o sorb
din lingură cu gîndul la alte amieze tata nu
vorbi stai drept mînîncă cu pîine vioara la
conservator profesorul brandeis ochelarii lui
cu rame de baga și accentul tipic german

ce afrodisiac cu marius am făcut amor o noapte întreagă în limba germană cine ar fi crezut că slăbănogul schizofrenicul de marius mai bine ca niciodată nu mai merg la cinema să văd îndrăgostii pe pînză să-mi consum iubirile în pielea lor unghiile mele înfipite de atîtea ori am acoperit o durere cu altă durere acum douăzeci de ani cînd aveai treizeci și cu cincizeci încă s-ar fi putut atunci la atelier cu vilvâtaia aia de păr roșu puteam să jur că ești evreu erau și kittner și hauser am dansat pînă la ziuă și nimic ca în vrăjitorul din oz eram judy garland tu omul de paie nu ne-a dat nimeni de știre că anii sînt simptome ale risipei de peri de pisică mă scutur tot timpul și pantofii mei ocolesc noroiul ce-mi mai rămîne decît această demnitate de a fi neatinsă pagubă-n ciuperci noblețea care trece cu fierul de călcat peste simțurile tale ce ai prefera să fii o femeie moartă sau o cățea vie lasă-mă să perseverez pînă la capăt încăpăținarea e meseria mea lasă-mă să te erodez încetul cu încetul vreau să teucid pe strada colecțiilor nr. 5 o poetă și un borfaș în văzul tuturor am știut că numai în somn și în dragoste sîntem ca animalele și tu nu crezi că învăluirea scoarței într-un abur de alcool te face mai adevărat decît luciditatea punitivă dar

mă exprim elegant mi-a spus că sînt inteligentă și eu am înțeles că am picioare frumoase

bine că nu mă vede acum cu spatele încovoiat deasupra apei care se bălângăne pe pereții ligheanului cu mîinile încleștate să nu cumva na că s-a vărsat paștele mă-sii calc prin apă pînă la baie iau cîrpa ruptă din halatul vechi de molton îngenunchez și șterg storc și iar șterg o să mă mai pot ridica frica asta mereu că la dus merge și la întors nu ai vărsat iar ceva tot timpul verși ceva îmi spunea iritat la grand café odeon vedea că sînt bătrînă încep să mă controlez după cincisprezece minute iau oala de pe foc miroase a carne fiartă exact ca la morgă a început de la solitudine fiecare zi ca un cremșnit oră peste oră egale uniforme friabile și la capăt se subțiază ca un